

Formaal, men man skal ogsaa have Arrestlokaler, og de er projekteret at skulle opføres ved Avlsgaarden et Stykke fra Slottet. Nu bliver dette jo ikke Statens Sag, men Amtets Sag, da det er Amtet, der skal afholde Udgifterne til Arrestlokalerne; men det er jo alligevel Samfundet, der skal ud med Pengene, og Arrestlokalerne vil komme til at ligge saa langt borte fra Slottet, at man bliver nødt til at anskaffe et Salatfad, som det kaldes, til at transportere Arrestanterne, naar de skal forhøres i Dommerlokalerne; det bliver heller ikke billigt. Jeg tror derfor, man gjorde meget bedre i at benytte de Lokaler, man i Forvejen har i Graasten By, og købe den Ejendom, der ligger lige op dertil, og som er at faa til Købs med en stor Grund, hvorpaa man saa kunde opføre den Arrestbygning, der er Brug for. Jeg vil i al Almindelighed kritisere den Maade, hvorpaa man er gaaet frem ved at rive ned paa det gamle Slot, hvorved man risikerer ubegrænsede Udgifter og ikke benytter Lejligheden til at faa den meget bedre beliggende Ejendom i Graasten By. Men jeg vil samtidig paatale, at man har valgt at gøre det uden Bevilling. Jeg har endogsaa hørt noget om, at vedkommende Minister skulde have været i Finansudvalget en Gang og bedt om 80 000 Kr. dertil, men at Finansudvalget havde sagt nej, det vilde ikke være med til at anbefale en saadan Bevilling. Naar det er Tilfældet, forekommer det mig rigtignok, at det begynder at blive kompromitterende for den Minister, der har Ansvaret for, hvad der sker ved denne Lejlighed. Der er jo heller ingen, der vil misforstaa mig, naar jeg siger: Være sikker paa, hvor lidt eller hvor meget der skal gives ud, kan man ingenlunde; naar Ministrene tillader sig at tage udenfor Finansloven, udenfor det, der er bevilget, saa er vi ganske ude i det blaa. Det maa der absolut sættes en Stopper for.

Jeg har til Slutning et Par politiske Bemærkninger at gøre. Der har været talt om, at det var urigtigt, naar radikale Venstremænd og Socialdemokrater vilde sætte Splid mellem Venstre og de Konserverative. Dertil vil jeg sige, at det er ingenlunde vor Mening, i alt Fald ikke fra det radikale Venstres Side, at ville sætte Splid imellem dem, tværtimod, jeg holder med det gamle Ord, der siger: „Gud dennem forlade, som Aarsag er, at de ej sammen maa være, som har hinanden kær og elsker i Tugt og Ære“. Nu er det blevet et rede-

ligt og ærligt Giftemaal, nu er Forholdet i Orden. Det var galt, da man begyndte med Kissemisseri i Krogene, og en Gang imellem fik Forholdet jo ogsaa Følger, det var ikke noget legitimt Forhold, men nu er Forholdet legitimt, og vi har ikke Ret til at bryde ind der, og vi gør det saa meget mindre, som vi føler os overbeviste om, at det vil gaa med det Ægteskab, som det gaar med saa mange andre Ægteskaber, at Gemytterne ikke altid stemmer lige godt overens, og at der en Gang imellem vil komme en Kurre paa Traaden. Det kan være, at Forholdet bliver saa meget varmere bagefter, det skal jeg ikke udtale mig om. Nu ved vi altsaa, hvordan Landet ligger, og saa har vi at rette os derefter, der er intet at skjule, det er nu et ganske legitimt Forhold. Man skal derfor ikke angribe os for, at vi vil have dem skilt. Jeg tror nemlig værtimod, vi har Interesse i at faa dem saa nær sammen som muligt, det vil alligevel ikke holde i længere Tid.

Saa siger man, at vi vil drive en Kile ind i Venstre. Nej, vi vil sandelig ikke drive en Kile ind i Venstre. Dersom jeg er misfornøjet med et Fad Tykmælk, driver jeg ikke en Kile ind i det, hvad kan det hjælpe? Er Kilen væk, løber Mælken sammen igen, og jeg er overbevist om, at det er ganske unødvendigt at prøve at drive Kiler ind i Venstre. Vi har naturligvis ikke noget imod, at de skændes indenfor Venstre, vi tager vor Fornøjelse af det, som man altid tager en Fornøjelse af, at Modstanderne ligger i Haarene paa hinanden, men dersom man tror, at vi vil glæde os til en Sprængning af Venstre med det for Øje, at vi skulde faa en Del af den Tykmælk, der er sprængt ud af Fadet, tror man fejl, det gør vi ikke, den bryder vi os i det hele taget slet ikke om. Jeg kan ikke se, at der er en eneste af Venstres Rigsdagsmænd, som vi fra det radikale Venstres Side skulde have Lyst til at faa ind i vore Rækker; jeg ønsker ikke en eneste af dem som Partifælle. Jeg siger som J. C. Christensen i 90erne, naar han talte om de Moderate — han kaldte dem ikke efter Forretningssiden: Det forhandlende Venstre —, han sagde: Naar jeg taler om Venstremænd, sigter jeg hverken til det ærede Medlem fra Assens eller det ærede Medlem fra Æbeltoft; paa den Maade skilte han dem ud: de var ikke Venstremænd. Jeg siger videre som J. C. Christensen: Vi vil ikke have nogen af de Folk; det er deres Vælgere, vi vil have; vi vil drive en Politik, der gør det muligt for Venstres